

Sala Tallers

Del 20 de novembre
de 2009 al 3 de
gener de 2010

Dramatúrgia i direcció
Sergi Belbel

Coreografia
Sol Picó

Anna Lizaran
Sol Picó /
Xaro Campo
Francesca Piñón

CDN
Centro Dramático Nacional

Teatre Nacional
de Catalunya

www.tnc.cat

Irène
Némirovsky

El
ball

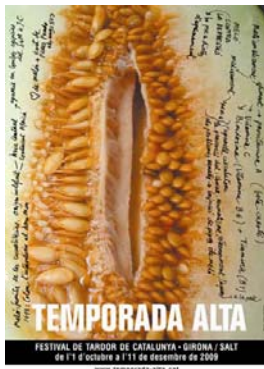

El ball
Irène Némirovsky
Sala Tallers

El ball

Irène Némirovsky
Dramatúrgia i
direcció:
Sergi Belbel

Aquest espectacle
s'estrenarà
al Teatre de Salt, en el
marc de Temporada Alta
2009,
Festival de Tardor de
Catalunya - Girona/Salt,
els dies 7, 8 i 9 de
novembre.

**Teatre Nacional
de Catalunya**

Sala Tallers
Del 20 de novembre de 2009
al 3 de gener de 2010

CDN

Centro Dramático Nacional

Teatro María Guerrero de
Madrid
del 14 de gener
al 22 de febrer de 2010
En versió castellana (*El baile*)

Teatre-dansa. Del 20 de novembre de 2009 al 3 de gener de 2010

Horaris: de dimecres a divendres, 20 h; dissabte, 21.30 h; diumenge, 18 h.

Dijous 24 i 31 de desembre no hi ha funció.

Preus: 15-24 €

Col·loqui: divendres 27 de novembre

Espectacle recomanat a partir de 14 anys

El TNC presenta una proposta original que combina teatre i dansa. Sergi Belbel reuneix, a *El ball*, el talent de les actrius Anna Lizaran i Francesca Piñón i de les ballarines Sol Picó i Xaro Campo per dur a escena, combinant moviment i paraula, el text de la prestigiosa Irène Némirovsky, novel·lista descoberta recentment i autora d'obres de pes com *Suite francesa*, que va assolir el Premi Renaudot de manera pòstuma.

Passats de la pobresa a l'opulència per un cop de sort amb la borsa, el senyor i la senyora Kampf decideixen organitzar un ball a la seva nova gran casa de París i convidar-hi tothom per mostrar la seva esplendor. Madame Kampf és una nova rica, superficial i materialista, que gaudeix denigrant i ridiculitzant les altres dones. Quan Madame Kampf anuncia el ball, la seva filla Antoinette, que acaba de fer catorze anys, somnia assistir-hi. Però Madame Kampf, sempre cruel amb ella, no té cap intenció de permetre-li d'anar a la festa. El ressentiment d'Antoinette cap a la seva mare serà tan gran que acabarà planejant una

El ball

Irène Némirovsky
Sala Tallers

venjança personal. Sense cap mena de dubte, la vetllada, el ball, serà absolutament inoblidable per a Madame Kampf.

El ball

Irène Némirovsky

© Editions Grasset & Fasquelle, 1930.

Dramatúrgia i direcció Sergi Belbel
Coreografia Sol Picó
Música original Òscar Roig
Escenografia Max Glaenzel
amb la col·laboració d'Estel Cristià
Vestuari Mercè Paloma
Il·luminació Kiko Planas (aai)
So Roc Mateu
Caracterització Toni Santos
Ajudanta de direcció Cristina Clemente
Alumnes de l'Institut del Teatre de la Diputació de
Barcelona
en pràctiques (direcció):
Mònica Bofill
Cristina Cordero

Repartiment:

Mme. Kampf (Rosine), la mare Anna Lizaran
Antoinette, la filla Sol Picó / Xaro Campo
M. Kampf (Alfred), el pare /
Miss Betty, la institutriu /
Mlle. Isabelle, la professora de piano Francesca Piñón

Realització d'escenografia Taller d'Escenografia Jordi Castells
Tallers Pascualín

Realització de vestuari Època

Muntatge, assaigs i representacions:

Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya

Agraïment: TV Flash

Producció:

Teatre Nacional de Catalunya i Centro Dramático Nacional

Durada de l'espectacle: 1 h 35 minuts (sense entreacte)

El ball

Irène Némirovsky
Sala Tallers

El ball, breu però incommensurable novel·la d'Irène Némirovsky, és la petita història d'una venjança, la d'Antoinette, una adolescent oprimida, asfixiada, vers la seva mare, la senyora Kampf, una dona exuberant, que acaba de passar de la pobresa a l'opulència pràcticament de la nit al dia. Aquesta revenja impulsiva, gairebé sense premeditació, serà terrible i farà caure les màscares del nucli familiar i social dels senyors Kampf. En el text de Némirovsky, la tensió que s'estableix entre la petita Antoinette i la seva mare adquireix gairebé la categoria de *duel*, de combat entre dos personatges que aparentment semblen antagònics però que acaben revelant-se com les dues cares d'una mateixa moneda.

Va ser la mateixa Anna Lizaran qui em va fer llegir aquesta extraordinària novel·la i em va fer veure que era fàcilment dramatitzable per ser vista dalt d'un escenari. La idea que la filla, Antoinette, a qui la seva mare no deixa assistir al «ball», no fos una actriu sinó una *ballarina*, va sorgir posteriorment, quan la mateixa Sol Picó em va fer saber les seves ganes d'anar *més enllà* i de participar en algun espectacle teatral. El *duel* literari de Némirovsky es podria transformar, així, en un *combat escènic* entre una gran actriu i una gran ballarina i coreògrafa. La novel·la explora magistralment els *moviments* interiors i els turments que provoca l'adolescència en la ment retorçada i complexa d'Antoinette i aquests sacsejos emocionals podien ser interpretats perfectament a través de la dansa i del moviment.

Si a tot això hi afegim una tercera gran actriu, Francesca Piñón, que interpreta els altres tres personatges imprescindibles, Xaro Campo, que alternarà les representacions amb Sol Picó, i el talent i la creativitat de tot l'equip artístic de l'espectacle, la música original d'Oscar Roig, el poètic i simbòlic espai de Max Glaenzel i Estel Cristià, els llums envoltants i màgics de Kiko Planas, el treball de so de Roc Mateu, el vestuari de Mercè Paloma, i l'ajuda en la dramaturgia i en la concepció de l'espectacle de Cristina Clemente, puc afirmar que aquest espectacle és un «experiment escènic» que vol explorar els límits de la teatralitat per explicar-vos la història terrible, còmica i tràgica, de dues dones fatalment enfrontades als seus propis turments.

Sergi Belbel

El ball

d'Irène Nemirovsky
Adaptació dramàtica de Sergi Belbel

Temps i espai:

París, finals dels anys 20 del segle XX.
La casa dels Kampf, carrers de París, un pont sobre el Sena, la casa de Mlle. Isabelle.

Teatre i dansa:

Els diàlegs en cursiva no han de ser pronunciats pels intèrprets. Han de servir de base musical perquè Antoinette expressi el seu món interior i les seves emocions a través de la dansa.

Escena 1

*Saló de la casa dels Kampf.
Una aranya resplendent penjada del sostre.
Antoinette, sola, asseguda en un pupitre, exageradament encorbada.
Llegeix un llibre amb extrema concentració.
Els seus cabells gairebé toquen els fulls del llibre.
Soroll d'una porta que s'obre.
Antoinette continua llegint com si res.
Uns instants de silenci.
Soroll de la porta que es tanca amb gran estrèpit.
Les llàgrimes de cristall de l'aranya vibren i dringuen.
Antoinette aixeca la vista del llibre.
Uns segons.
Abaixa el cap i continua llegint.
Apareix Mme. Kampf.
S'acosta a Antoinette.
La mira llarga estona i creua lentament les mans sota els pits.*

MME. KAMPF

Podries incorporar-te quan veus la teva mare
filla meva
oi?
T'ha quedat el cul enganxat a la cadira
senyoreta?
D'això se'n diu bona educació?
On és Miss Betty?

Sergi Belbel

Dramatúrgia i direcció

Terrassa, 1963.

Autor, director i traductor teatral. Llicenciat en Filologia Romànica i Francesa per la Universitat Autònoma de Barcelona, 1986. Membre fundador de l'Aula de Teatre de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Professor de Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, des de 1988. Director Artístic del Teatre Nacional de Catalunya a partir de la temporada 2006-2007.

Obres:

Calidoscopis i fars d'avui, 1985. *La nit del Cigne*, 1986. *Dins la seva memòria*, 1986 (no estrenada). *Minim.mal Show* (amb Miquel Górriz), 1987. *Elsa Schneider*, 1987. *Òpera*, 1988. *En companyia d'abisme*, 1988. *L'ajudant i Tercet*, 1988. *Tàlem*, 1989. *Carícies*, 1991. *Després de la pluja*, 1993. *Morir*, 1994. *Ramon* (dins *Homes!*), 1994. *La boca cerrada* (dins *Por mis muertos*), 1996. *Al mateix lloc*, 1996 (inèdita). *Sóc Lletja* (amb Jordi Sánchez), 1997. *La sang*, 1998. *El temps de Planck*, 1999. *Això no és vida* (amb Albert Espinosa i David Plana, per a T de Teatre), 2003. *Forasters*, 2003. *Mòbil*, 2005. *A la Toscana*, 2006. *Fora de joc*, 2009.

Direccions de textos propis:

Minim.mal Show, 1987. *Òpera*, 1989. *En companyia d'abisme*, 1989. *Tàlem*, 1990. *Carícies*, 1992. *Després de la pluja*, 1993. *Homes!* 1994. *Después de la lluvia*, 1996. *Sóc Lletja*, 1997. *Morir*, 1998. *El temps de Planck*, 2000. *Forasters*, 2004. *A la Toscana*, 2007.

Direccions d'altres autors:

L'augment, de Georges Perec, 1986 i 1994. *Pervertimento*, de J. Sanchis Sinisterra, 1987. *Passos*, de Samuel Beckett, 1987. *La fageda*, de Josep M. Benet i Jornet, 1989. *Desig*, de Josep M. Benet i Jornet, 1991. *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà, 1992. *Colometa la gitana i Qui... compra maduixes*, d'Emili Vilanova, 1993. *El mercader de Venècia*, de William Shakespeare, 1994. *L'hostalera*, de Goldoni, 1995. *L'avar*, de Molière, 1996. *Testament*, de Josep M. Benet i Jornet, 1997. *Rumors*, de Neil Simon, 1999. *El Criptograma*, de David Mamet, 1999. *L'estiueig (Trilogia della Villegiatura)*, de Goldoni, 1999. *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs*, de Normand Chaurette, 2000. *El alcalde de Zalamea*, de Calderón de la Barca, 2000. *La dona Incompleta*, de David Plana, 2001. *Madre (el drama padre)*, de Jardiel Poncela.

El ball

Irène Némirovsky
Sala Tallers

Muelle Oeste / Moll Oest, de Bernard-Marie Koltès, 2002.
Dissabte, diumenge i dilluns, d'Eduardo De Filippo, 2002.
L'habitació del nen, de Josep M. Benet i Jornet, 2003. *El mètode Grönholm*, de Jordi Galceran, 2003. *Primera Plana*, de Hecht i MacArthur, 2003. *Teatre sense animals*, de Jean-Michel Ribes, 2004. *Les falses confidències* de Marivaux, 2005. *Carnaval*, de Jordi Galceran, 2006. *15*, de T de Teatre, 2006. *En Pólvora*, d'Àngel Guimerà, 2006. *L'inspector*, de Nikolai Gógol, 2009.

El ball

Irène Némirovsky
Sala Tallers

Traduccions i estrenes a l'estranger:

Elsa Schneider: estrenada a França.

En companyia d'abisme: estrenada a Alemanya, traducció a l'anglès.

Carícies: estrenada a Argentina, Colòmbia, Uruguai, Portugal, França, Itàlia, Alemanya (3 produccions), Eslovènia, Dinamarca, Bèlgica (flamenc), Canadà (anglès), Brasil, New York (International Fringe Festival), Polònia, Cuba, Veneçuela; traduccions sense estrenar: rus, suec.

Tàlem: estrenada a França, Portugal, Bèlgica, Alemanya, Holanda, Àustria, Regne Unit (Londres), Uruguai, Polònia, Noruega.

Després de la pluja: estrenada a Portugal, Regne Unit (Londres), Alemanya (més de 15 produccions), Àustria, Suïssa, Noruega, Argentina, Suècia, França (2 produccions: Montpellier, París), Dinamarca, Bèlgica (2 produccions: francès i flamenc), Holanda, Mèxic, Itàlia, Estats Units (New York), Eslovènia, Grècia, Polònia, Luxemburg, Canadà, Brasil, Islàndia, Croàcia, Xipre, Hongria, Romania, Perú.

Morir: estrenada a Finlàndia, Suècia, Alemanya, Japó, Dinamarca, Grècia, Uruguai, Itàlia. Traduccions sense estrenar: francès.

Sóc lletja: estrenada a Portugal, Dinamarca, Suècia, Noruega, Grècia.

La sang: Estrenada a Bèlgica (flamenc), Àustria, Colòmbia, França, Suècia, Alemanya, Polònia, Uruguai, Chile, Txèquia. Traduccions sense estrenar, a l'anglès, al suec.

El temps de Planck: estrenada a Alemanya (Frankfurt, maig 2002), a Àustria (Burgtheater de Viena, abril 2003) i a Mèxic (2005).

Forasters: estrenada a Alemanya (Schauspiel Leipzig, 2006).

Mòbil: estrena absoluta a Dinamarca (Copenhagen, Plan-B, gener 2006). Estrenada a Alemanya (Hannover, Potsdam, Bremen, Berlín, Stuttgart; etc.), Luxemburg, Eslovènia, Uruguai i Argentina.

A la Toscana: estrena absoluta a Dinamarca (Copenhagen, Plan-B, 2007).

Traduccions: *Fedra*, de Racine. *L'augment*, de Georges Perec. *Combat de negre i de gossos*, *Combate de negro y de perros*, *En la soledad de los campos de algodón*, *En la soledad dels camps de cotó*, *La nit just abans dels boscos*, *Tabataba i altres textos*, *Moll Oest i Muelle Oeste*, de Bernard-Marie Koltès. *L'hostalera*, de Goldoni (amb Núria Furió). *L'avar*, de Molière. *Rumors*, de Neil Simon. *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs*, de Normand Chaurette. *Vindrà algú*, de Jon Fosse (amb Anne-Lise Cloetta). *Dissabte, diumenge i dilluns*, d'Eduardo de Filippo. *Teatre sense animals*, de Jean-Michel Ribes. *Les falses confidències*, de Marivaux.

Òpera (Direcció escènica):

Il Viaggio a Reims, de G. Rossini. Direcció musical: Jesús López Cobos. Gran Teatre del Liceu, març 2003.

Televisió: Adaptació dramàtica i guió de la telenovel·la *Secrets de Família* (argument de Ma. Mercè Roca), Televisió de Catalunya, 1995. Argument i guió de la sèrie *Ivern*, per a Televisió de Catalunya, 1996-2001. (Publicat a l'editorial Empúries, col. Narrativa, Barcelona 2002). Guió de *Nissaga: l'herència*, per a Televisió de Catalunya, 1999. Autor de *Después de la lluvia*, Estudio 1 de TVE, 2000. *Després de la pluja*, TV-movie d'Agustí Villaronga, 2007.

Cinema: *Carícies*, de Ventura Pons. Col·laboració en el guió, basat en la seva pròpia obra, 1997. *Morir (o no)*, amb guió i direcció de Ventura Pons, basat en la seva obra *Morir*, 1999. *Forasters*, amb guió i direcció de Ventura Pons, basat en la seva obra *Forasters*, 2008. *Eva*, de Kike Maillo, guió, 2009.

Premis:

Premio Marqués de Bradomín 1986, per *Calidoscopis*.
Premi Ciutat de Granollers 1987, per *Dins la seva memòria*.
Premi Nacional Ignasi Iglésias 1987, per *Elsa Schneider*.
Premi de la Crítica 1991 a la millor direcció, per *Desig*.
Premio Ojo Crítico de RNE, 1992.
Premi Nacional de Literatura Dramàtica de la Generalitat de Catalunya 1993-95, per *Després de la pluja*.
Premi Serra d'Or 1994, per *Després de la pluja*.
Premi Born de Teatre, 1995, per *Morir*.
Premio Ercilla de Teatro a la "mejor labor teatral", 1996.
Premi Butaca 1996 a la millor direcció per *L'hostalera*.
Premio Meliá Parque 1997 al millor autor per *Después de la lluvia*.
Premio Nacional de Literatura Dramática del Ministerio de Cultura 1996, per *Morir*.
Premi "Els millors de 1997" de Tarragona a la millor direcció teatral per *L'avar*, de Molière.
Premi "Molière 1999" a la millor obra còmica de la temporada per *Après la pluie (Després de la pluja)* en la producció del Théâtre de Poche Montparnasse de París (1998-99).
Premi Nacional de Teatre 2000 de la Generalitat de Catalunya per la direcció de *L'estiueig* de Goldoni (TNC, 1999)
Premi de la Crítica "Serra d'Or" 2002 al millor muntatge teatral per *La dona incompleta*.
Premi Max de las Arts Escèniques 2002 a la projecció Internacional per *Després de la pluja*.

El ball

Irène Némirovsky
Sala Tallers

Premi Ciutat de Barcelona de les Arts Escèniques 2003 per la dramatúrgia i direcció de *Dissabte, diumenge i dilluns* de De Filippo (TNC, 2002)

Premi Butaca 2003 a la millor direcció i al millor muntatge teatral per *Dissabte, diumenge i dilluns* (TNC, 2003)

Premi "Teatre BCN" 2003 a la millor direcció de la temporada per *Primera Plana* (TNC, 2003).

Premi "Els millors de 2003" de Tarragona a la millor direcció teatral per *L'habitació del nen*, de Benet i Jornet.

Premi "Teatre BCN" a la millor direcció de la temporada 2004/2005 per *El mètode Grönholm*.

Premi Butaca 2005 al millor text i al millor espectacle teatral per *Forasters*.